

ความตกลง

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐตุรกี

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐตุรกี มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บ
ในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐ
นั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่พึงวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบ
ต่างๆ ของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรือ
อสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายให้
ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีที่เก็บจากเงินได้

๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ โดยเฉพาะ

(ก) ในตุรกี

(๑) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

(๒) ภาษีเงินได้นิติบุคคล และ

(๓) ภาษีที่บังคับจัดเก็บจากภาษีเงินได้บุคคล
ธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีตุรกี")

(ข) ในประเทศไทย

(๑) ภาษีเงินได้ และ

(๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

๔. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือ
คล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้
เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
จะได้แจ้งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษี
อากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนด
เป็นอย่างอื่น

- (ก) (๑) คำว่า “ประเทศตุรกี” หมายถึง อาณาเขต ตุรกี ทะเลอาณาเขต ตลอดจนพื้นที่ทางทะเล ซึ่งประเทศตุรกีมีสิทธิหรืออำนาจอธิปไตยในส่วนที่ เกี่ยวกับการสำรวจ การแสวงประโยชน์และการ ส่งวนทรัพยากรธรรมชาติตามกฎหมายระหว่าง ประเทศ
- (๒) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทย ทะเลอาณาเขต ตลอดจนพื้นที่ทางทะเล ซึ่ง ประเทศไทยมีสิทธิหรืออำนาจอธิปไตยในส่วนที่ เกี่ยวกับการสำรวจ การแสวงประโยชน์และการ ส่งวนทรัพยากรธรรมชาติตามกฎหมายระหว่าง ประเทศ

(ข) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศตุรกี แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ค) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีใดๆ ตามบทบัญญัติข้อ 2 ของความตกลงนี้

(ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะ บุคคลอื่นใด

(จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ที่ถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

- (๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง
- (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนและสมาคมอื่นใดที่ได้รับ สถานภาพนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ข) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามลำดับ

(ช) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(๑) ในกรณีประเทศตุรกี หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และ

(๒) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

(ฉ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินทางอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

๒. ในการใช้บังคับความตกลงนี้ในเวลาใด ๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นเมื่ออยู่ในเวลานั้นตามกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้ความหมายใดๆ ตามกฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐนั้นมีผลบังคับเหนือความหมายที่มีอยู่ตามกฎหมายอื่น ๆ ของรัฐนั้น

ข้อ ๔

ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นโดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สำนักงานใหญ่ตามกฎหมาย สถานที่ก่อตั้งสถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และให้รวมถึงรัฐนั้นและส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นด้วย แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดา
ผู้หนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดัง
ต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคล
นั้นมีที่อยู่ถาวรอยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของ
รัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผล
ประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลาง
ของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐ
หนึ่งรัฐใด ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ
หรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็น
คนชาติของทั้งสองรัฐให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดย
ความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือ
จากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ
สัญญาทั้งสองจะกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบุคคลนั้นจะถูกถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อ
ความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้โดยวิธีตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการ
ถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง และ

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งขุดค้น
ทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด

๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" รวมถึง

(ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง แต่เฉพาะกรณีที่ตั้งหรือ
โครงการดังกล่าวดำรงอยู่ระยะเวลาหนึ่งเกินกว่า ๑๒ เดือน

(ข) โครงการติดตั้ง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจ
ควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น แต่เฉพาะโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่ระยะเวลาหนึ่งเกิน
กว่า ๖ เดือน

(ค) การให้บริการรวมตลอดถึงการให้บริการปรึกษาโดยผู้มี
ถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่น เฉพาะกรณีที่กิจกรรมเช่นว่า
นั้นดำรงอยู่เพื่อโครงการเดียวกัน หรือโครงการต่อเนื่องกันในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งใน
ชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือนภายใน ๑๒ เดือนใดๆ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการ
ถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๒ กระทำการในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกถ้าบุคคลนั้น

(ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะเพียงการซื้อขายของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติธุระในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดได้ถูกกระทำขึ้นในนามวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๗. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากกิจการเกษตรหรือป่าไม้) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้สัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร (รวมทั้งการเลี้ยงและการเพาะพันธุ์ปลา) และการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ส่วนเรือเดินทะเล เรือ หรืออากาศยาน มิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ จะใช้บังคับแก่เงินได้จาก อสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เพื่อการประกอบการ บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะใน รัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถาน ประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจเช่นว่าแล้ว กำไรของ วิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้น อันมีลักษณะ เหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขายโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมทางธุรกิจอื่นๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมี ลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับกิจกรรมทางธุรกิจที่กระทำ โดยผ่านทางสถานประกอบการ ถาวรนั้น

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการ ถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของ สถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดย แท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการดาว จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจแห่งสถานประกอบการดาวนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการดาวนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

อย่างไรก็ตาม จะไม่ยอมให้นำมาหักในส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายและผลขาดทุนของสำนักงานใหญ่หรือสถานประกอบการดาวอื่นที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ และในทำนองเดียวกันกับค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการดาวจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการดาวอื่น ๆ ของวิสาหกิจในรูปของค่าสิทธิ ดอกเบี้ย ค่านายหน้า หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

๔. มิให้ถือว่ากำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการดาว โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการดาวนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๕. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

๒. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น ลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี

๓. ให้ใช้บังคับบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ แก่กำไรที่เกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระทำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น ได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในกรณีที่รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นเห็นว่าการปรับปรุงนั้นมีเหตุผลสมควร ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัท (ไม่รวมถึงห้างหุ้นส่วน) ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่น

๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นหรือสิทธิในหุ้นที่มีได้ลงทุนเป็นเงิน หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกหรืออ้างอันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. กำไรของบริษัทของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ภายหลังจากการเสียภาษีตามข้อ ๗ แล้ว อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรตั้งอยู่ และตามวรรค ๒ ของข้อนี้

๕. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๔ ของข้อนี้ ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐหนึ่งนั้นหรือประกอบการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของดอกเบี้ยทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นใน

(ก) ประเทศไทย และจ่ายให้แก่รัฐบาลของประเทศตุรกีหรือธนาคารกลางของประเทศตุรกี หรือธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าของประเทศตุรกี จะได้รับการยกเว้นจากภาษีไทย

(ข) ประเทศตุรกี และจ่ายให้แก่รัฐบาลของประเทศไทย ธนาคารแห่งประเทศไทย หรือธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย จะได้รับยกเว้นจากภาษีตุรกี

๔. คำว่า " ดอกเบี้ย " ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์สินรัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐบาลผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกอบกิจการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องนี้ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นในและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

๓. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่าย หรือ การใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือการบันทึกที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ เพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าผลประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง สภาราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่จะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่เกิดเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการเช่นนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยาน ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒ และ ๓ ของข้อนี้ และในวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ อย่างไรก็ตาม ผลได้จากทุนที่ได้กล่าวไว้ในประโยคก่อนนี้ และได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าระยะเวลาระหว่างการได้มาและการจำหน่าย ไม่เกินหนึ่งปี

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับใน ส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะ ในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นนั้น เงินได้เฉพาะที่พึงถือเป็นของฐานประกอบการประจำนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลา หนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันมากกว่า ๑๘๓ วันภายใน ๑๒ เดือนใด ๆ กรณีเช่นนั้น เงินได้เฉพาะที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บ ภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงกิจกรรมอิสระโดยเฉพาะด้าน วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของ แพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙ และ ๒๐ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่า ตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บ ภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และการชำระเงินอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีที่ได้เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่เกิดจากการกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำ

๓. เงินได้ที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เพื่อตอบแทนการทำงานในอดีตให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับเบี้ยเลี้ยงชีพรายปีที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งด้วย

๒. เงินบำนาญ และเบี้ยเลี้ยงชีพรายปี และเงินงวดอื่น ๆ หรือเงินที่จ่ายในบางโอกาสโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการของรัฐนั้นในการประกันอุบัติเหตุของบุคคลนั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน รวมทั้งเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นให้แก่บุคคลธรรมดา ในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการให้แก่รัฐ หรือหน่วยราชการ หรือองค์กรของรัฐ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๒. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆในทำนองเดียวกัน และเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นอันเป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพ หรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณกรรมหรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง

(๒) ทุนเงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล

ข้อ ๒๑
ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่า การจ่ายค่าตอบแทนนั้นเกิดจากแหล่งภายนอกอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัยเท่านั้น ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือหลายคนเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของความตกลงนี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ ๒๓
การจัดการเก็บภาษีซ้ำซ้อน

๑. การเก็บภาษีซ้ำซ้อนสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศตุรกี จะได้รับการจัดตั้งต่อไปนี้

(ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศตุรกีได้รับเงินได้ที่ไม่รวมถึงเงินได้ที่ครอบคลุมอยู่ในวรรค (ข) ซึ่งตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศตุรกีจะยกเว้นเงินได้เช่นว่านั้นจากภาษี แต่การคำนวณภาษีของเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้น จะใช้อัตราภาษีอันจะพึงใช้ได้ถ้าเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นไม่ได้รับการยกเว้น

(ข) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศตุรกีได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติของข้อ ๑๐, ๑๑ และ ๑๒ และวรรค ๔ ของข้อ ๑๓ แห่งความตกลงนี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศตุรกีจะยอมให้หักจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของบุคคลนั้นในจำนวนเท่ากับภาษีที่ชำระในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีซึ่งคำนวณไว้ก่อนยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย

(ค) เพื่อความมุ่งประสงค์ของการให้เครดิตตามวรรค ๑ (ข) คำว่า "ภาษีที่ชำระในประเทศไทย" จะให้ถือรวมถึงจำนวนใดๆ ที่ควรชำระตามภาษีไทยสำหรับปีใดๆ แต่ได้รับยกเว้นหรือลดภาษีในปีนั้นหรือส่วนใดๆ ในปีนั้นภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (พ.ศ. ๒๕๒๐) หรือประมวลรัษฎากร (พ.ศ. ๒๕๔๑) เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย หรือ ซึ่งอาจถูกนำมาใช้ภายหลังจากนี้ในการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย

(ง) บทบัญญัติของวรรค ๑ (ค) จะสิ้นสุดการมีผลใช้บังคับหลังจากสามปีนับจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

๒. การเก็บภาษีซ้ำซ้อนสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย จะได้รับการขจัดดังต่อไปนี้

จำนวนภาษีตุรกีที่พึงชำระภายใต้กฎหมายตุรกีและตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ไม่ว่าจะทางตรงหรือโดยการหัก ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศตุรกี ซึ่งต้องเสียภาษีทั้งในประเทศตุรกีและประเทศไทย จะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรหรือเงินได้เช่นว่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่าเครดิตเช่นว่านั้นจะไม่เกินภาษีไทย (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนยอมให้เครดิตใดๆ เช่นว่านั้น) ซึ่งเหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศตุรกี

ข้อ ๒๔
การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการมีถิ่นอยู่ ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

๒. ภายใต้งบบังคับบทบัญญัติของวรรค ๔ ข้อ ๑๐ ภาษีอากรที่เก็บจาก สถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจาก วิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

๓. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดย ทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนัก กว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐ แรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๔. บทบัญญัติเหล่านี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อน การผ่อนผันและการ หักลดส่วนบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี โดยคำนึงถึงสถานภาพทางสังคมและภาวะ ทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๕. บทบัญญัติของข้อนี้ จะใช้บังคับกับภาษีอากรอันอยู่ในบังคับของ ความตกลงนี้เท่านั้น

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ หรือกรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้บทบัญญัติวรรค ๑ ของข้อ ๒๔ ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในระยะเวลาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ให้ความตกลงใดๆ มีผลปฏิบัติได้ภายในระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการให้บังคับความตกลงนี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีการตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้น อาจกระทำโดยผ่านคณะกรรมการร่วมอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒๖
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐคู่สัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรในขอบข่ายแห่งความตกลงนี้เท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดๆที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากร การบังคับ หรือการฟ้องร้องหรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งความตกลงนี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาล หรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ถือบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยอันดี)

ข้อ ๒๗
บุคคลในคณะทูตและกงสุล

ไม่มีความใดในความตกลงนี้มีผลกระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของบุคคลในคณะทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายทราบว่า ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อที่จะทำให้ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ได้เรียบร้อยแล้ว ความตกลงนี้จะมีผลบังคับได้ในวันหลังของการแจ้งเหล่านั้น

๒. บทบัญญัติของความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือเครดิตในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีซึ่งความตกลงนี้มีผลบังคับ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันซึ่งความตกลงนี้มีผลบังคับ

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลใช้บังคับจนกระทั่งเลิกใช้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกความตกลงนี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ผ่านวิถีทางการทูตอย่างน้อย ๖ เดือนก่อนการเลิกใช้ของปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากวันสิ้นสุดของระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่ความตกลงนี้เริ่มมีผลบังคับ ในกรณีเช่นนั้นความตกลงเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือเครดิตหลังสิ้นสุดปีปฏิทินที่มีการแจ้งการบอกเลิกนั้น และ

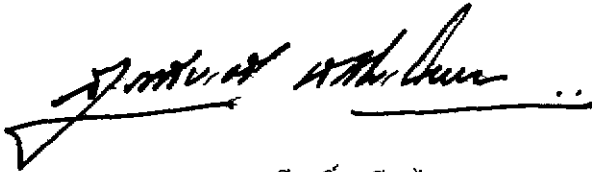
(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังสิ้นสุดปีปฏิทินที่มีการแจ้งการบอกเลิกนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งมีอำนาจบริบูรณ์ได้ลงนาม
และประทับตราในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 11 เมษายน ปี
คริสต์ศักราชสองพันสอง เป็นภาษาไทย ตุรกี และอังกฤษ ต้นฉบับทั้งสามฉบับใช้ได้
เท่าเทียมกัน ในกรณีมีข้อขัดแย้งให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

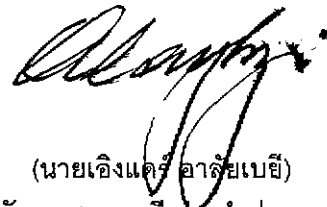
สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐตุรกี

(ดร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(นายเอ็งแควร์ อาลัยเบย์)

เอกอัครราชทูตตุรกี ประจำประเทศไทย

พิธีสาร

ในการลงนามความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และ รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐตุรกีเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วน ที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างทำยนี้ ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ ซึ่งจะ เป็นส่วนหนึ่งของความตกลง

๑. ตามความตกลงนี้

เป็นที่เข้าใจว่า

(ก) กำไร หมายถึง เงินได้ ด้วย

(ข) คำว่า "สำนักงานใหญ่ตามกฎหมาย" ในกรณีของประเทศ ตุรกี หมายถึง สำนักงานจดทะเบียน ที่ได้จดทะเบียนภายใต้ประมวลกฎหมายการ พาณิชยแห่งตุรกี

๒. ตามวรรค ๑ (ง) ของข้อ ๓

เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "บุคคล" รวมถึง หน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานะ ภาพจากกฎหมายที่ใช้บังคับในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งด้วย

๓. ตามข้อ ๗

ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการ กำหนดกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ ความข้อนี้ จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้บังคับกฎหมายภาษีใดๆ ของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนด ภาระภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่ากฎหมายนั้นจะใช้บังคับตามหลักการของข้อนี้ อย่าง สม่าเสมอตราบเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้

๔. ตามวรรค ๓ ของข้อ ๑๑

เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "เงินปันผล" ในกรณีของประเทศตุรกีรวมถึงเงินได้ที่ได้จากกองทุนสำหรับลงทุนและการฝากให้ลงทุน

๕. ตามวรรค ๓ ข้อ ๒๕

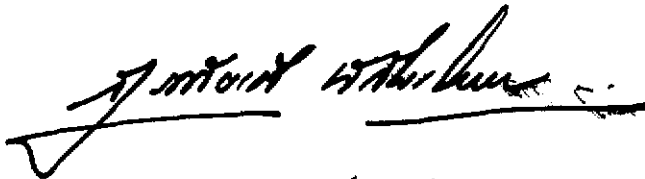
เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๓ ของข้อ ๒๒ (การให้คำปรึกษา) ของ "ความตกลงทั่วไปทางการค้าในการบริการ" โดยไม่คำนึงถึงวรรคนั้น รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองตกลงกันว่า การขัดแย้งใดๆ ระหว่างกันไม่ว่ามาตรการที่ใช้จะอยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้หรือไม่ อาจนำขึ้นมาในสภาพการค้าในการบริการ โดยมีเงื่อนไขตามวรรคนั้นเพียงเฉพาะการยินยอมของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ข้อเสนอใดๆ ในการตีความของวรรคนั้นจะได้รับการแก้ไขปัญหาภายใต้วรรค ๓ ของข้อ ๒๕ แห่งความตกลงนี้ หรือกรณีไม่สามารถตกลงกันได้ภายใต้พิธีการนั้น ให้ดำเนินการโดยพิธีการอื่นใดที่ตกลงกันโดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 11 เมษายน ปีคริสต์ศักราชสองพันสอง เป็นภาษาไทย ตุรกี และอังกฤษ ต้นฉบับทั้งสามฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน ในกรณีมีข้อขัดแย้งให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

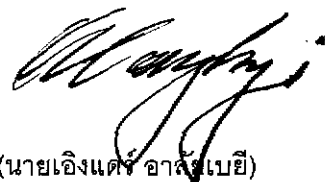
สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐตุรกี

(ดร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(นายเอ็งเคมัล อาลีเคมัล)

เอกอัครราชทูตตุรกี ประจำประเทศไทย